

ATA SÖZ- LERİ

Çok yorgunum,
işimi yarına
bırakayım...

Öğren atasözünü,
anla işin özünü!

HİKÂYE- LERİ

Sen ağa, o ağa,
beni kim sağa?

Evim yanıyor komşular!
Gerçekten yanıyor...

AÇA DOKUZ YORGAN ÖRTMÜŞLER YİNE DE UYUYAMAMIŞ

Kadir Efendi, bir sebepten kalkmış köyünden ve komşu köye misafirlğe gitmiş. O zamanlar şimdiki gibi hop bir köyden hop öteki köye öyle kolay gidilemezmiş tabii. Dağlı taşlı yollarda araba yok bir şey yok... Tabana kuvvet gidilen yoldan bir gece kalmadan dönülemezmiş.

Kadir Efendi, nam-ı diğer “Kibar Kadir”, komşu köye varmış. Misafir gideceği evi bulmuş, kapıyı çalmış. Bir hürmet, bir alaka ile karşılamışlar ki bizim Kibar’ı...

Hürmet, alaka iyi güzel hoş, ama onca yoldan gelmiş adama aç mısın tok musun diye sorulmaz mı hiç? Sormamışlar. Çaydan başka bir şeycik vermemişler...

Kibar Kadir de aç acına bir bardak çayı zar zor içmiş. Demiş, “Herhalde yemek için hazırlık yapıyorlar, beklerken de çay ikram ettiler.” Sonra bir bardak daha gelmiş, sonra bir bardak daha... Kadir

yok dedikçe ısrar kıyamet, “Ölümü gör bir bardak daha iç! Tövbe olsun içmezsen darılırım...” demişler ve bir, iki, üç, dört bardak daha çay vermişler!

Kadir de kibar ya, ses etmeden çayları üç, dört, beş içmiş. Nihayet çay faslı bitmiş. “Heh,” demiş Kibar, “şimdi bir güzel karnımı doyurayım.” Ama ne fayda, bu kez de kahveler gelmesin mi? Kadir kibar bir kere, açım diyememiş, aç karnına kahveyi de mecbur içivermiş.

Çaylar, kahveler, meyveler derken yatma vakti gelmiş. Kadir neredeyse açlıktan bayılacaktı. Yatağını döşediğini kurmuşlar, Kadir'i salona yatırmışlar. Yatak da yatak hani... Yumuşacık, mis gibi... Ama kuş tüyünden olsa ne fayda! Karnı sırtına yapışmış bir kere, nasıl uyusun Kadir!

Sağa dönmüş yok, sola dönmüş yok. Döşek gacırgucur, karnı gurul gurul... Sesleri duyan ev sahibi çıkmış gelmiş.

– Hayırdır Kadir Efendi, uyuyamadın mı? Tabii ya, sen bilmezsin, bizim buralar gece ayaz olur. Soğuk uyutmaz adamı. Dur, ben sana bir yorgan daha getireyim.

Ev sahibi gitmiş, yüklükten bir yün yorgan kapmış getirmiş. Kibar Kadir'in üstüne örtmüştü. Sonra da gönlü rahat gitmiş yatmış.

Ama ne fayda, Kadir çok geçmemiş yine sağa sola dönmeye

başlamış. Ev sahibi bakmış, salondan yine gacırgucur sesler geliyor, “Bizim buralar da amma soğuk oluyor, zavallı adamcağız yine uyuyamadı.” demiş.

Hemen bir yorgan daha örtüvermiş Kadir’in üstüne. Sonra bir tane daha ve sonra bir tane daha...

Bakmış olacak gibi değil, yüklükte yorgan kalmadı, adamcağız da bir türlü uyuyamıyor:

– Hay Allah Kadir Efendi, kahve mi çarpıntı yaptı acaba? Çaydan mı oldu? Doktora falan mı götürsek seni? Yediğin içtiğin bir şey mi dokundu acaba?

Kadir bakmış açlıktan bayılacak, kibarlığı da bir kenara bırakmadan konuşmuş:

– Yok efendi, beni doktora falan götürme. Maşallah sıcacık yorganlarımız da varmış. Ama aça dokuz yorgan örtsen ne fayda... İçtiklerimi bilmem de bana yemediklerim dokundu. Sen bana bir parça ekmek ver de uyuyayım!

Ev sahibi, Kibar Kadir’in derdini anlamış. Hemen cecik sofru kuruvermiş.

Gecenin bir körü hem yemişler, hem gülmüşler.

Sabah olmuş, günler, yıllar, geçmiş. Kibar Kadir'in başından geçen bu olay dilden dile dolaşmış. Yeri gelince de söyleyivermişler:

**“Aça dokuz yorgan örtmüşler,
yine de uyuyamamış.”**

**AÇA DOKUZ YORGAN ÖRTMÜŞLER
YİNE DE UYUYAMAMIŞ:**

Bu atasözü, “bir gereksinim içinde bulunan kimse, ancak onun giderilmesiyle rahata kavuşturulabilir” anlamında kullanılır.

